

opusdei.org

Polen: En prest til de koronasyke

I mars døde Agnieszkas mor av Covid-19 i Warszawa, noen dager etter 80-årsdagen. Men historien Gud hadde skrevet fikk en lykkelig utgang.

15.07.2021

Jeg heter Agnieszka, og jeg bor i Warszawa i Polen. Jeg vil gjerne fortelle historien om min mor og hvordan en prest hjalp henne i hennes siste tid på sykehuset.

Jeg blir rørt når jeg ser på familiebildet som vi tok forrige jul. Vi visste ikke da at det skulle vise seg å være den siste gang vi alle var samlet her på jorden, med min mor og våre syv barn.

Vår eldste sønn Benek fløy hjem fra Panama, og Schola fra Italia. Siden hele familien var samlet, fremskyndet vi førstekommunionen for vår yngste sønn Maks.

Selvfølgelig snakket vi mye om koronasituasjonen i julefeiringen. Bestemor fortalte at hun ønsket å bli vaksinert og ventet på timeavtale.

To ganger før hun skulle vaksineres oppsto det problemer. Først fikk hun en mild infeksjon, og andre gang andre symptomer, med feber, hoste og hodepine. En test viste at det var Covid-19.

Viktige ting

Noen dager senere sank oksygenopptaket dramatisk, så vi måtte ta henne med til akuttmottaket på sykehuset. De første to dagene på sykehuset svarte hun ikke på telefonen når vi ringte. Vi gikk ut fra at hun var svak og foretrakk å hvile.

Etter to dager bestemte jeg meg for å besøke henne. Det var hennes 80-årsdag. Jeg tok med en bukett roser i tillegg til toalettartiklene jeg hadde pakket. Jeg satt allerede i bilen da jeg fikk en innskytelse om å gå tilbake og også ta med en rosenkrans, den hellige Josemarías bok «Veien», og den salige Álvaro del Portillos bønnekort. Han var født på samme dato som min mor. Da jeg kom til sykehuset sa en sikkerhetsvakt at han skulle gi disse tingene til henne, siden jeg ikke fikk lov til å komme inn.

Timevis i telefonen

Et par dager etter begynte min mor å svare på telefonen. Samtalene var korte og smertefulle. For å kunne si noe, måtte hun først fjerne oksygenmasken, og uten den fikk hun raskt problemer med å puste. Hun spurte etter sine barnebarn, og beklaget at hun ikke fikk sagt farvel til dem. Hun sa hun var døende, selv om det var vanskelig å si hvordan situasjonen virkelig var, og legene sa at hun var stabil. Jeg spurte min mor om hun ønsket å motta sakramentene hvis mulig, og hun sa ja.

Jeg ringte sykehuset flere ganger den dagen. Flere ganger var det ingen som svarte, for personalet var overarbeidet. Hver gang noen svarte, spurte jeg om min mors tilstand, og i tillegg prøvde jeg å finne ut om det var mulig at en prest kunne besøke henne. I begynnelsen fikk jeg høre at «Vi skal se på saken når vi har tid.»

Jeg forsto, fordi alle der hadde altfor mye å gjøre.

Etter noen dager fikk jeg høre at sykehuset ikke hadde sykehusprest, og at det var ingen mulighet for at en prest utenfra kunne komme inn. I mellomtiden fortsatte min mors oksygennivå å synke dramatisk.

En prest for alle

Min mor ble koplet til en ventilator fordi hun fikk alvorlige hjerte- og lungeproblemer. Legene fortalte oss at vi måtte være forberedt på at hun kom til å dø.

En av de ansatte på sykehuset ga meg direktenummeret til kvinnen som var leder for sykehuset. Hun forsikret meg om at hvis jeg kunne finne en prest som var villig til å komme til sykehuset, ville hun personlig slippe ham inn og føre ham til min mor. Så etter noen få flere

telefonsamtaler fant jeg en prest som sa han gjerne kunne dra.

Presten dro til sykehuset samme dag. Senere på dagen sendte han meg en tekstmelding: «Jeg har vært hos din mor og hun har mottatt sykesalvingens sakrament.» Jeg ble sittende lenge og se på tekstmeldingen, og takket for det som hadde virket umulig. Men det var ikke slutten på historien.

Sykehuslederen hadde en liste med flere titalls pasienter som sannsynligvis ville ønske å motta de siste sakramenter, og fulgte personlig presten rundt til alle som ønsket å motta sakramentene.

Sykehuslederen ringte meg personlig like etter at presten hadde forlatt sykehuset, og fortalte meg hvor takknemlige og lykkelige de menneskene var som hadde vært redde for å dø alene uten at en prest hadde vært hos dem.

Ni dager senere, idet jeg forlot kapellet der jeg bedt for min mor foran det aller helligste sakrament, ringte de fra sykehuset. Hun hadde nettopp gått bort. Som så mange andre i disse månedene døde hun alene, skjønt omgitt av mange bønner fra hennes kjære ved de helliges samfunn. Takket være disse bønnene, ved den hellige Josefs forbønn, vernehelgen for den gode død, mottok vi, etter en uke med mange telefonhenvendelser, nyheten om min mors død med sinnsro, og jeg ber om at hun også mottok denne nåde.
